

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2008-2009

3 april 2009

VOORSTEL VAN DECREET

**– van de heren Felix Strackx, Herman De Reuse, Christian Verougstraete,
Thieu Boutsen en Erik Tack –**

**houdende wijziging van artikel 48 van het Wetboek der Successierechten
wat de bijkomende vrijstelling van successierechten
ten voordele van de langstlevende partner voor de gezinswoning betreft**

HOORZITTING

VERSLAG

**namens de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
uitgebracht door de heer Koen Van den Heuvel**

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Jaak Gabriels.

Vaste leden:

de heren Thieu Boutsen, Herman De Reuse, Felix Strackx,
Erik Tack, Christian Verougstraete;

de heren Ward Kennes, Erik Matthijs, Koen Van den Heuvel,
Eric Van Rompuy;

mevrouw Hilde Eeckhout, de heren Jaak Gabriels, Sven Gatz;
de heer Philippe De Coene, mevrouw Michèle Hostekint, de
heer Ludo Sannen.

Plaatsvervangers:

de heren Erik Arckens, Frank Creyelman, mevrouw Hilde De
Lobel, de heren Roland Van Goethem, Joris Van Hauthem;

de heren Ludwig Caluwé, Lode Ceyssens, Tom Dehaene,
mevrouw Joke Schauvliege;

mevrouw Annick De Ridder, de heren Marc van den Abeelen,
Bob Verstraete;

de heren Gilbert Bossuyt, Dany Vandenbossche, Bart Van
Malderen.

Toegevoegde leden:

de heer Rudi Daems;

de heer Jan Peumans.

Zie:

1586 (2007-2008)

– Nr. 1: Voorstel van decreet

Zie ook:

1612 (2007-2008)

– Nr. 1: Voorstel van decreet

– Nr. 2: Verslag over hoorzitting

DAMES EN HEREN,

Bij toepassing van artikel 32, 2, b), van het Reglement organiseerde de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting op dinsdag 17 maart 2009 een hoorzitting over het voorstel van decreet van de heren Felix Strackx, Herman De Reuse, Christian Verougstraete, Thieu Boutsen en Erik Tack houdende wijziging van artikel 48 van het Wetboek der Successierechten wat de bijkomende vrijstelling van successierechten ten voordele van de langstlevende partner voor de gezinswoning betreft (*Parl. St. Vl. Parl. 2007-08, nr. 1586/1*) en het voorstel van decreet van de heren Felix Strackx, Herman De Reuse, Christian Verougstraete, Thieu Boutsen en Erik Tack houdende vrijstelling van successierechten ten voordele van de langstlevende partner (*Parl. St. Vl. Parl. 2007-08, nr. 1612/1*).

Er werd toelichting verstrekt door de heer Bruno Peeters, gewoon hoogleraar fiscaal recht, Faculteit Rechten, Universiteit Antwerpen, en door mevrouw Hilde Pelgroms, juridisch adviseur, Juridisch Departement, Koninklijke Federatie van Belgische Notarissen.

I. TOELICHTING DOOR DE HEER BRUNO PEETERS, GEWOON HOOGLERAAR FISCAAL RECHT, FACULTEIT RECHTEN, UNIVERSITEIT ANTWERPEN

Eerst zal ik ingaan op het minst verstrekkende voorstel van decreet, namelijk het voorstel van decreet houdende wijziging van artikel 48 van het Wetboek der Successierechten wat de bijkomende vrijstelling van successierechten ten voordele van de langstlevende partner voor de gezinswoning betreft (*Parl. St. Vl. Parl. 2007-08, nr. 1586/1*) dat er enkel toe strekt de vrijstelling inzake de gezinswoning ten gunste van de langstlevende partner uit te breiden. Nadien zal ik het meer verstrekkende voorstel, namelijk het voorstel van decreet houdende vrijstelling van successierechten ten voordele van de langstlevende partner (*Parl. St. Vl. Parl. 2007-08, nr. 1612/1*) bespreken dat gaat over een volledige vrijstelling van het successierecht voor verervingen tussen echtgenoten en partners.

De successierechten zijn een complexe materie omdat ze verband houden met het erfrecht en het huwelijksvermogensrecht, hetgeen beide federale materies zijn. Anderzijds moet rekening gehouden worden met het verband tussen de successierechten en de schenkingsrechten, waarvoor thans de gewesten bevoegd zijn.

Het eerste voorstel van decreet *Parl. St. Vl. Parl. 2007-08, nr. 1586/1* wil het begrip gezinswoning

uitbreiden. De huidige regeling is vastgelegd in artikel 48, §2, W. Succ.. Voor de gezinswoning in het Vlaamse Gewest geldt thans een totale vrijstelling van successierechten voor het aandeel van de langstlevende partner in die gezinswoning. Onder het begrip gezinswoning wordt verstaan: de gezamenlijke hoofdverblijfplaats van de erflater en zijn overlevende echtgenoot of samenwonende. Een uittreksel uit het bevolkingsregister houdt een weerlegbaar vermoeden in van samenwoning. Wordt eveneens als gezinswoning in aanmerking genomen: de laatste gezinswoning van beide partners als hun samenwonen beëindigd werd door feitelijke scheiding, door overmacht die tot op het ogenblik van het overlijden heeft voortgeduurd, door de verplaatsing van de hoofdverblijfplaats van één of beide partners naar een rust- of verzorgingsinstelling, een serviceflatgebouw of een woningcomplex met dienstverlening. Dit betreft een limitatieve opsomming.

Het voorstel van decreet heeft tot doel om ook het aandeel van woningen in opbouw dat toekomt aan de langstlevende partner, vrij te stellen alsook gedurende twee jaar de gelden die voortkomen uit de verkoop van de gezinswoning. Maar wat met een woning in renovatie? Uiteraard kan het aandeel van de langstlevende in de gezinswoning hetzij bij huwelijkscontract, hetzij bij testament verruimd worden.

In de toelichting bij het voorstel van decreet staat dat het voorstel ook een oplossing wil bieden voor mensen die wel een gezinswoning hebben maar die om beroepsredenen elders wonen, bijvoorbeeld militairen. Ik vermoed dat de indieners een regeling willen die vergelijkbaar is met wat in het Wetboek Inkomstenbelastingen geldt, namelijk de vrijstelling van onroerende inkomsten voor eigen woning. In artikel 12, §3, van het Wetboek Inkomstenbelastingen staat immers uitdrukkelijk een vrijstelling voor de woning als de belastingplichtige er om beroepsredenen of om redenen van sociale aard niet zelf woont. Ik denk dat de tekst van het voorstel van decreet op zich geen oplossing biedt voor die hypothese. Als iemand om beroepsredenen een woning niet kan gebruiken, gaat men er immers vanuit dat men al een afgewerkte woning heeft. Dus vallen die niet onder het toepassingsgebied van het voorstel van decreet. Om over deze vrijstellingsgrond meer duidelijkheid te hebben zou het voorgestelde artikel 48, §2, vijfde lid, als volgt kunnen worden uitgebreid: "...gelijkgesteld met gezinswoning: de woning die men al in eigendom heeft met als doel ze te betrekken als gezinswoning, de woning die om beroepsredenen of om redenen van sociale aard niet persoonlijk door de belastingplichtige wordt betrokken, de bouwgrond die men al in eigendom heeft met als doel er een gezinswoning op te bouwen en de constructies die men er al heeft opgetrokken met als doel ze in te richten als gezinswoning".

Een belangrijk probleem dat het voorstel oproept is van bewijsrechtelijke aard. Inzake de vrijstelling van de opbrengst van de gelden gedurende twee jaar na verkoop van de woning, rijst de vraag hoe de erfgenamen moeten bewijzen dat ze de bedoeling hebben om een andere woning te kopen of te bouwen. Als die bepaling aanvaard wordt, moet daar een regeling voor vastgelegd worden.

Artikel 2 van het voorstel stelt: “(...) ten belope van de bekende verkoopprijs van de gezinswoning”. Die zinsnede geeft de indruk dat er sowieso een deel onbekend en dus zwart is. Het is niet raadzaam deze formulering in het voorstel van decreet aan te houden.

Civilrechtelijk heeft de gezinswoning een preferentieel statuut. Zowel huwelijksvermogensrechtelijk als erfrechtelijk zijn er bijzondere regels. Zij hebben tot doel om de langstlevende echtgenoot of de wettelijk samenwonende de gelegenheid te geven zijn/haar levensstijl aan te houden, onder meer te blijven wonen waar hij/zij effectief woonde en hem/haar niet te verplichten de gezinswoning te verlaten. Het voorliggende voorstel van decreet gaat verder, omdat het de toekenning van de fiscale vrijstelling voor de gezinswoning in bepaalde gevallen loskoppelt van het werkelijke gebruik als gezinswoning. Er wordt meer algemeen een vrijstelling ingelast voor een vermogensbestanddeel zijnde de gezinswoning, en in bepaalde grensgevallen een vrijstelling voor een waarde gelijk aan de gezinswoning. Het gelijkheidsbeginsel vereist een motivering van die grensgevallen. Wat is het criterium voor de keuze van deze grensgevallen?

Een eerste probleem is immers dat bepaalde situaties nog steeds uit de boot zullen vallen onder toepassing van het voorgelegde voorstel van decreet. De langstlevende partner kan niet steeds civilrechtelijke aanspraken maken op de goederen die het voorwerp zijn van de fiscale gunstmaatregel. Dat is trouwens nu ook al het geval. Civilrechtelijk kan de feitelijk samenwonende geen aanspraak maken op de gezinswoning. Hij/zij kan bijgevolg slechts het fiscale voordeel van de vrijstelling genieten dan na successieplanning. Dat creëert valse verwachtingen. Het voorstel van decreet verruimt die noodzaak tot planning nog. Is dat wenselijk?

Een tweede probleem is dat het fiscale voordeel enkel in bepaalde gevallen losgekoppeld wordt van het effectieve gebruik. Eerste voorbeeld: een jong echtpaar spaart lang voor een toekomstige gezinswoning, en huurt in afwachting van te kopen een gezinswoning. Plots overlijdt een van beiden. De overblijvende partner kan in dat geval echter niet genieten van het in het voorstel van decreet genoemde fiscaal voordeel.

Tweede voorbeeld: man en vrouw zijn tachtig jaar. Om gezondheidsredenen willen zij hun gezinswoning

verlaten om in een rvt (rust- en verzorgingstehuis) te gaan wonen. Om die overstap op lange termijn te kunnen financieren, verkopen zij de gezinswoning. Twee jaar na de overstap overlijdt de man. De vrouw betaalt wel successierechten.

Derde voorbeeld: een alleenstaande ouder, bijvoorbeeld de langstlevende ouder of een bewust ongehuwde moeder, heeft drie minderjarige kinderen ten laste. Bij overlijden van deze alleenstaande ouder zullen de minderjarige kinderen wel successierechten betalen.

Het voorstel van decreet koppelt het fiscaal voordeel van de vrijstelling wel los van het effectief gebruik van de gezinswoning, maar trekt dat niet door naar alle gevallen. In feite kunnen voor de positie van de langstlevende partner vijf situaties worden onderscheiden die niet allemaal gedekt worden en waarvoor er dus een probleem kan ontstaan in het licht van het gelijkheidsbeginsel.

Eerste hypothese: er is nog geen gezinswoning in eigendom, maar er is wel al spaargeld om er één te verwerven en in afwachting wordt de gezinswoning gehuurd of wordt deze ter beschikking gesteld door derden. Tweede hypothese: er is een gezinswoning in aanbouw, maar ze wordt nog niet effectief gebruikt. Derde hypothese: er is een gezinswoning in eigendom die effectief wordt gebruikt. Vierde hypothese: er is een gezinswoning geweest die werd vervreemd met de bedoeling een nieuwe te verwerven, maar het overlijden komt tussen voor de tweede verwerving. Vijfde hypothese: er was een gezinswoning, deze is verkocht met het oog op de huur van een gezinswoning of dergelijke, bijvoorbeeld rvt of een kleiner appartement.

De eerste hypothese wordt niet opgelost door het voorstel van decreet *Parl. St. VI. Parl. nr. 1586*; de tweede hypothese wordt wel opgelost in het besproken voorstel van decreet; de derde hypothese wordt geregeld in artikel 48, §2, W. Succ.; de vierde hypothese wordt geregeld in het voorstel van decreet *Parl. St. VI. Parl. 2007-08, nr. 1586*; en de vijfde hypothese ten slotte wordt niet geregeld.

Voor de langstlevende partner moet dus worden nagedacht of gekozen wordt voor aansluiting van de successieregeling bij het civil recht, waarbij het effectief gebruik van de gezinswoning als aanknopingspunt geldt, dan wel of men beide loskoppelt. In het laatste geval moet het voorstel echter ruimer bekeken worden in het licht van de vijf voornoemde hypothesen.

Verder rijst de vraag waarom de vrijstelling niet wordt uitgebreid tot situaties waarbij de rechte lijn bij versterf enige aanspraak maakt op de gezinswoning. In Brussel en Wallonië geldt daarvoor een

verlaagd tarief. Ook bij uitsluiting uit de vrijstelling van de verkrijging in de rechte lijn, kunnen er problemen rijzen voor de langstlevende partner. Stel een jong echtpaar met één minderjarig kind, waarvan een van de partners sterft. Gelet op de jonge leeftijd van de langstlevende partner, kan de waarde van de blote eigendom van de gezinswoning die het kind erft, zo hoog oplopen dat een verkoop van diens blote eigendom in de gezinswoning zich opdringt. Aangezien de verkoop van de blote eigendom alleen niet vanzelfsprekend is, dreigt in genoemde hypothese de noodzaak om de gehele woning te verkopen.

Een verruiming van de successierechtelijke vrijstelling ontmoedigt regelingen tijdens het leven. Het spoort eigenaars aan om hun woning zo lang mogelijk te betrekken. Dat staat haaks op de uitgangspunten van de verlaging van de schenkingsrechten op roerende goederen. Is het niet beter de successierechtelijke gunstige regeling van de gezinswoning uit te breiden tot de schenking ervan? Dat is zo gebeurd in Brussel en Wallonië. Mocht men dit overwegen, zou ik het wel grondiger aanpakken. In Brussel verschillen de voorwaarden van de verlaging van de schenkingsrechten met die inzake de successierechten, inzonderheid wat betreft de vereiste dat de woning ten minste vijf jaar tot hoofdverblijfplaats moet hebben gediend (vgl. artikel 131bis W. Reg. en artikel 60ter W. Succ.). Het gevolg is dat de schenking daar aantrekkelijker is.

Het voorstel van decreet, zoals het nu voorligt, kan als een stimulus worden gezien, om de erfrechtelijke aanspraken van de langstlevende partner op de woning te verruimen. Bij testament of bij huwelijkscontract kan ervoor gezorgd worden dat de langstlevende partner de woning in volle eigendom krijgt. De erfrechtelijke aanspraken van de kinderen in de gezinswoning worden hierdoor uitgesteld tot het overlijden van de langstlevende partner. Dat is vooral het geval in het tweede voorstel van decreet.

De volledige vrijstelling van successierechten ten gunste van de langstlevende partner klinkt aantrekkelijk en voordelig, maar houdt het risico in op een verhoging van de totale last van de successierechten. Als in een eerste fase de gehele nalatenschap van de eerststervende echtgenoot wordt vererfd door de langstlevende partner en deze nadien geen verdere stappen op het gebied van vermogensplanning zet, is de kans groot dat – bij het overlijden van de langstlevende partner – de successiefactuur veel hoger ligt, wegens de progressiviteit van de tarieven en één gemiste kans op splitting/spreiding van de successielast. Er heeft in dat geval dan een verschuiving plaats van de fiscale last van de langstlevende partner naar de afstammelingen. Is dat wenselijk?

Een gehele of gedeeltelijke vrijstelling van de successierechten voor de langstlevende zonder daar een

aangepaste regeling inzake schenkingsrechten aan te koppelen, geeft het signaal om niet langer te plannen tijdens het leven maar met de opvolging te wachten tot de eigenaar overleden is. Is dat de bedoeling? Ik dacht dat de verlaging net tot doel had om zoveel mogelijk aspecten van vermogensopvolging tijdens het leven te regelen. De vrijstelling van successierechten zonder vrijstelling van schenkingsrechten ontmoedigt de overdracht van vermogen tijdens het leven en het vrijmaken van kapitaal. Acht men dit wenselijk? Het staat in ieder geval haaks op één van de doelstellingen van de eerder aangenomen verlaging van de schenkingsrechten voor roerende goederen.

Bovendien dreigt zonder koppeling aan de schenkingsrechten een te grote spanning tussen schenking en successie op het vlak van tarieven. Dit kan leiden tot onheuse, soms mensonterende situaties van successieplanning *in extremis*. Hoeveel die spanning moet worden verminderd, is een beleidskwestie.

Bij schenking geldt thans een onderscheid tussen roerende en onroerende goederen. Is het wenselijk dat onderscheid te handhaven? Via patrimoniumvennootschappen is het immers ook mogelijk om onroerende goederen ‘roerend’ te maken. Dat is meestal enkel aan de grotere vermogens gegund.

Een andere algemene vraag is of het wenselijk is fiscaalrechtelijk verwachtingen te creëren die civielrechtelijk niet bestaan en in feite een taksplanning veronderstellen. Voorts laat het civiel recht toe om de langstlevende partner heel wat voordelen te geven. De vrijstelling van de successierechten zal een groter eigendomsaandeel van de langstlevende aanmoedigen, waardoor de fiscale lasten doorgeschoven worden naar afstammelingen.

Kortom, vooraleer de voorstellen goed te keuren is het nodig een aantal beleidskeuzes te maken. De huidige voorstellen van decreet goedkeuren, betekent mikado spelen: twee stokjes uit een kluwen halen in de hoop de rest niet te raken. Ik pleit voor een consistent geheel van successierechten, schenkingsrechten, erfrecht, huwelijksvermogensrecht. Door de bevoegdheidsverdeling is dat niet altijd mogelijk, maar is het verstandig om de beide regelingen zo ver uiteen te laten drijven?

II. TOELICHTING DOOR MEVROUW HILDE PELGROMS, JURIDISCH ADVISEUR, JURIDISCH DEPARTEMENT, KONINKLIJKE FEDERATIE VAN BELGISCHE NOTARISSEN

Ik behandel eerst het voorstel van decreet houdende wijziging van artikel 48 van het Wetboek der Successierechten wat de bijkomende vrijstelling van

successierechten ten voordele van de langstlevende partner voor de gezinswoning betreft (*Parl. St. Vl. Parl.* 2007-08, nr. 1586/1).

Het notariaat heeft destijds bij de invoering van de vrijstelling van de gezinswoning voor de langstlevende al opgemerkt dat er ongelukkige gevallen zouden zijn, bijvoorbeeld als een partner overlijdt de dag nadat de woning verkocht is. Het voorstel van decreet biedt een antwoord op een paar van die gevallen, maar lang niet op alle gevallen.

Gelijkstelling geldt enkel indien erflater een woning opricht met als doel erin te gaan wonen of als de woning werd verkocht met als doel een andere aan te kopen. Wie zal dat doel moeten bewijzen, de erfgenamen of de administratie? Het doel is onmogelijk te beoordelen want iedereen zal beweren dat de woning verkocht is met als doel een nieuwe aan te kopen.

Wat indien de erflater de eigen gezinswoning heeft verkocht en als doel heeft om daarna slechts een onverdeeld deel aan te kopen van een nieuwe gezinswoning of iets nieuws in blote eigendom en het vruchtgebruik te delen met zijn kinderen? Is dat voldoende om de volledige verkoopprijs vrij te stellen?

Als de gezinswoning werd verkocht en er is een overlijden binnen twee jaar, mag de vrijstelling ten belope van verkoopprijs toegepast worden op andere roerende goederen. Nergens wordt gezegd dat de verkoopprijs er ook nog moet zijn. Het zou perfect kunnen dat iemand de verkoopprijs aan zijn kinderen schenkt, zelf nog wat roerende goederen behoudt, en er zo dus alles aan doet om toch maar onder de bepaling te vallen. Kortom, misbruiken zijn mogelijk.

Als een koppel zijn gezinswoning verkoopt om de kosten voor het bejaardentehuis te betalen, kan het bij overlijden evenmin van de vrijstelling genieten aangezien de overledene niet tot doel had eigenaar te worden van een nieuwe gezinswoning.

Wat indien de erflater eigenaar was van een gezinswoning, deze verkoopt en dan een nieuwe aankoopt met anderen? Welk deel zal dan vrijgesteld worden?

Het is beter in de tekst “men” te vervangen door “de erflater”. In het voorstel staat “woning die men al in eigendom heeft”. Waarom enkel ‘in eigendom’? Een gezinswoning kan ook op basis van een fictieartikel in de aangifte van nalatenschap worden toegevoegd. Die woning is niet in eigendom, is belastbaar en wordt volgens het huidige artikel 48 vrijgesteld. Het is beter het te hebben over de woning die in de aangifte moet worden aangegeven. Hetzelfde geldt voor bouwgrond.

Het voorstel vermeldt “bouwgrond (...) en de constructie die men er al heeft opgetrokken”. Dat zou

het geval waarin grond toebehoort aan een derde of misschien zelfs de echtgenoot/wettelijke samenwonende en de erflater op basis van opstalrecht een woning opricht, uitsluiten.

Ik heb ook bezwaar tegen de ‘bekende’ verkoopprijs. Dat is gevaarlijk om in een wettekst te zetten. Het is nuttig om in de toelichting van het voorstel van decreet te vermelden wat ‘minder dan twee jaar na de verkoop’ precies inhoudt. Begint de termijn te lopen vanaf de datum van het compromis, vanaf de datum van de vervulling van de opschortende voorwaarde of de datum van de authentieke akte?

Het voorstel van decreet houdende vrijstelling van successierechten ten voordele van de langstlevende partner (*Parl. St. Vl. Parl.* 2007-08, nr. 1612/1) is vooral een politieke keuze. Hieromtrent wens ik toch op te merken dat dit wel eens tot gevolg zou kunnen hebben dat ook roerende waarden minder snel doorgeschoven zullen worden naar de volgende generatie. Het gevaar bestaat immers dat alles, ook de roerende waarden, in eerste instantie naar de langstlevende zullen gaan.

In het opschrift van tabel II moet “tussen echtgenoten en tussen samenwonenden” geschrapt worden en dus niet enkel in artikel 48 zelf.

Als antwoord op de opmerking van professor Peeters, zou ik nog willen stellen dat ik zijn pleidooi dat er misschien iets gedaan moet worden aan de schenking van onroerende goederen kan volgen. Het Brusselse en het Waalse regime voor de schenking van de gezinswoning is echter niet hetzelfde. In Brussel is het zo dat de schenking van onroerende goederen die door de kinderen als gezinswoning zullen worden gebruikt, verlaagd is. De Waalse regeling is mijns inziens niet zo aan te raden aangezien zij een verlaagd tarief toekent als ouders de volle eigendom van hun eigen gezinswoning schenken. Dat heeft tot gevolg dat ouderen zich om fiscale redenen tijdens hun leven wensen te ontdoen van hun gezinswoning, wat, mijns inziens, een verkeerde boodschap is aan de burger. Dat leidt soms tot ongelukkige toestanden.

III. BESPREKING

De heer Felix Strackx: Het is goed dat de commissie Financiën nadenkt over de successierechten. Vlaams Belang tracht al langer om een paar discriminaties van de huidige regeling weg te werken. Vlaams Belang heeft drie voorstellen ingediend, volgens een soort cascaderegeling. Het eerste voorstel, het meest verregaande, is al een paar jaar geleden besproken. Dat hield de afschaffing van de successierechten in rechte lijn in. De regeling had wel een plafond, boven dat plafond zou het tarief van de

schenkingsrechten gelden. Voor successierechten voor derden viel de regeling terug op het tarief van de schenkingsrechten.

Het tweede voorstel van decreet dat tenslotte pas als derde voorstel ingediend werd (*Parl. St. VI. Parl. 2007-08, nr. 1612/1*) gaat iets minder ver en schaft de successierechten volledig af voor samenwonenden. Omdat het voorstel minder ver gaat dan het eerste voorstel, vallen een aantal categorieën uit de boot, die het eerste voorstel wel omvatte, bijvoorbeeld de kinderen.

Het minst verregaande voorstel van decreet voor een vrijstelling ten voordele van de langstlevende partner (*Parl. St. VI. Parl. 2007-08, nr. 1586/1*) namelijk met een vrijstelling van successierechten wat de gezinswoning betreft, tracht het begrip gezinswoning aan te passen om een aantal manifeste discriminaties aan te pakken, onder meer de discriminatie tussen huiseigenaars en anderen, de discriminatie tussen eigenaars van een groot en van een klein huis, de discriminatie tussen eigenaars en mensen die hun gezinswoning verkocht hebben om in een rvt te kunnen gaan wonen, de discriminatie tussen bewoner-eigenaars en eigenaars die nog niet in hun woning wonen, de discriminatie tussen bewoner-eigenaars en eigenaars die niet in hun huis wonen, bijvoorbeeld om sociale of beroepsredenen. Voorts zijn er de gevallen van mensen die een huis hadden en het om een of andere reden verkocht hebben. Als de verkoop niet lang voor het overlijden plaatsvond, vinden de indieners dat die categorie voor een vrijstelling in aanmerking kwam. Een heel bijzondere categorie zijn mensen wier eigendom onteigend is en die nog niet de kans hadden een andere woning te kopen vooraleer een partner overleed.

Voor Vlaams Belang zouden de successierechten best afgeschaft worden. Dan zijn er geen discriminaties meer. Elke andere oplossing zal allicht een bepaalde categorie niet vatten. De indieners trachten gewoon zoveel mogelijk discriminaties weg te werken die ontstaan zijn door de nieuwe regelgeving. Zonder vrijstelling voor de gezinswoning werd iedereen immers op gelijke manier behandeld. Misschien gebruiken de voorstellen niet altijd het juiste vakjargon, maar het is vooral de bedoeling om het debat op gang te brengen.

De heer Jaak Gabriels, commissievoorzitter: De sprekers zijn hier niet om de bedoelingen van de voorstellen van decreet toe te lichten, maar wel om de weerslag van de regeling duidelijk te maken. Hun rol moet daartoe beperkt blijven.

De heer Koen Van den Heuvel: Toen de vrijstelling voor de langstlevende echtgenoot ingevoerd werd, was het al duidelijk dat het zou leiden tot een aantal

discriminaties, zoals militairen die verplicht in de kazerne wonen. Dat was onvermijdelijk. Het belangrijkste is dat een groot deel van de Vlamingen toch al kan genieten van een belangrijke verbetering.

In Nederland is er een algemene partnervrijstelling door een bepaalde voetvrijstelling, de discriminatie tussen woning en vermogen wordt daardoor vermeden. Hoe evalueren de sprekers die Nederlandse regeling?

Mevrouw Hilde Pelgroms: Ik ken de Nederlandse regeling niet voldoende, maar in Frankrijk is het alleszins zo dat zowel voor de partner als voor de kinderen een tamelijk grote voetvrijstelling geldt. Die regeling wordt daar toegejuicht.

De voorzitter: Ik dank de sprekers.

De verslaggever,

De voorzitter,

Koen VAN DEN HEUVEL

Jaak GABRIELS